

Quan Cristina Al

"Ara parlem d'un Waterloo dels sondeigs, però la veritat és que no sembla fàcil de computar tots els elements d'irracionalitat que a darrera hora poden decidir el nostre vot: una mala digestió, la lectura de Marc Aureli, sentir Cristina Almeida per la ràdio, enyorar Francesc Cambó."

Silvio Berlusconi.

Dilluns, 24. Els ous remenats són una delícia i el *bacon* arriba amb la sobredosi generosa de colesterol. De tota manera, diu que els negocis –mai no he sabut amb exactitud quins negocis eren– potser no li aniran gaire bé. Divaga sobre l'economia, parla d'alguns viatges més o menys exòtics i de sobte exclama: "Fixa't que m'havia acostumat a fer els negocis adaptant-me a la mentalitat dels socialistes i ara, de cop i volta, hauré de començar a preveure les conductes, necessitats, inhibicions i reflexos dels personatges del Partit Popular que em pertoqui de tractar. Creu-me que tanta alternança és descoratjadora". El totalitarisme dietètic del nostre temps desaconsella l'esmorzar amb forquilla, però el meu amic –vell i bon amic, del temps de la universitat– m'ha convidat al bufet d'un hotel, amb unes teteres victorianes de primera generació.

Dimarts, 25. Berlusconi no ha guanyat les eleccions regionals, però la notícia potser és la nova catàstrofe de les enquestes, bé siguin de pre-campanya, de campanya o de sortida dels col·legis electorals. Els càlculs sobre el recompte italià també han tingut la naturalesa d'un *thriller*, i els partits en confrontació anaven brindant o plorant d'una hora a l'altra. De la mateixa manera, els vaticinis sobre els resultats de Lionel Jospin a les presidencials franceses tampoc no ho encertaren gaire. Això feia pensar en l'elecció de John Major, contra totes les enquestes. Ara parlem d'un Waterloo dels sondeigs, però la veritat és que no sembla fàcil de computar tots els elements

Cristina Almeida.

d'irracionalitat que a darrera hora poden decidir el nostre vot: una mala digestió, de cop i volta descobrir-se cornut, la lectura de Marc Aureli, sentir Cristina Almeida per la ràdio, emborratjar-se de licor de pera, enyorar Francesc Cambó, comprendre que ETA mata, el divorci dels prínceps de Gal·les, tenir un fill tronquista o que s'acabi el nostre *culebrón* predilecte.

Dimecres, 26. Comencem a parlar del centenari del 98, quan Espanya va veure's de cop i volta al mirall i allò no tenia res a veure amb la verbalitat oficial. Certament, l'episodi funest del Canadà i la pèrdua de Cuba no són equiparables, però jo crec que molts comparim avui una sensació de fatiga sobre l'Espanya verbalista, entre tots feta per la discòrdia. No parlo ara del *mal du siècle*, més propi d'una novel·la de Jorge Semprún, amb protagonistes que citen Wittgenstein als catorze anys i belles dames aristocràtiques que admiren la condició de l'heroi. Em refereixo a una cosa més elemental, que és l'ordre i concert al pati dels veïns. És ben curiós que qualsevol picabaralla a la Unió Europea ens escandalitzi, precisament quan vivim amb la més natural predisposició a llençar el veí per la finestra. Crec que el centenari del 98 anirà precedit d'una notòria desil·lusió europeista, fruit en part de la irresponsabilitat dels polítics que ens volgueren fer creure que Europa ens subvencionaria les il·lusions. Per exemple, el ministre Solana, capaç de dir que la Unió Europea és un equilibri de solidaritats. Exactament, la UE és un equili-

neida parla per la ràdio

RAFA GIL

Jorge Semprún.

bri d'interessos i la resta és literatura, ben dolenta.

Dijous, 27. Avui, com cada any, presentació de la campanya de l'IRPF referida a l'any abans. Té un cert aire de befa que des de l'estat ens exhortin a declarar i pagar quan el carrer va ple d'indignació pública sobre corrupcions i malversacions, amb servidors públics empresonats o pròfugs, amb deutes públics d'irresponsabilitat sideral i una postcrisi econòmica que encara no és per a fer tocar les campanes. És tota una coacció disfressada de virtut social, com si la veu del Gran Germà d'Orwell ens comminés a donar la vida per la intimitat privada. Faria falta una convicció més profunda a l'estat abans de treure diners de la butxaca dels contribuents.

Divendres, 28. De tota l'allau de paper imprès del Sant Jordi, em queda a les mans una novel·la magnífica de Miquel Pàiroli, *El camp de l'Ombra*, una novel·la adulta i sàvia, feta amb aquella transigència que és la pietat, segons passen els anys. Per contrast amb la patuleia que venera els escriptors de la nova faràndula, no crec que Pàiroli generi masses de *groupies* desitjosos de besar el dit gros del peu del novel·lista de moda, ni crec, segons dedueixo d'*El camp de l'Ombra*, que en tinguin ganes. Sospito que més aviat creu en les recompenses de l'ofici d'escriure, que ja és creure. Vet aquí una novel·la que parla de la vida i de la mort, que no necessita anar contra res, escrita amb una prosa sense insinuació d'artifici, concisa, bella i moral. Qui tin-

RICARD CUGAT

Miquel Pàiroli.

gui l'obligació professional d'escriure cada setmana sobre un nou llibre català podrà entendre l'alegria que significa trobar-se de cop i volta amb *El camp de l'Ombra* a les mans.
Valentí Puig